

כוכבים

שלושה שחקנים צעירים

שלושה שחקנים צעירים שכבר הספיקו לעשות רושם בעולם הבד, ואשר עתיד מזהיר נשקף להם ללא ספק, מופיעים השבוע:

פארלי גרינג'ר אשר משך תשומת לב בהופיעו בסרט קטן אך מצויני, הם חיים בלילה, הוא בן עשרים וחמש, יליד קאליפורניה. באחד הימים, כאשר סמואל גולדווין הכין את הסרט כוכב הצפון (היה זה בזמנים הטובים במדינה אשר היה להפיק סרט פרוורסי בהוליווד) כפ שחקן לתפקיד חשוב, פרסם מודעה ב"עתון. גרינג'ר ראה אותה, פנה אל המפיק, קבל את התפקיד מיד. לאחר שני תפקידים נקרא לשרות בצבא האמריקאי, שרת בו שנתיים, חזר לקאריירה מזהירה בהוליווד בה הוא נחשב — בצדק — לכוח ממדרגה ראשונה.

פארלי גרינג'ר
בעתון: מודעה

אן בלייט החלה את הקאריירה שלה בראדלי, בגיל חמש, והיתה מזמרת ומדק' למת מעל גלי האתר בהיותה תלמידת בית-ספר. מחוץ לזה שרה באופרה. בי מחזה המשמר על הריון קבלה תפקיד חשוב. המחזה זכה להצלחה ואן — לתשומת לב המפיקים, כאשר הופיעה בו בלוס אנג'לס. התוצאה: בחינה אחת וחווה ממושך באמתחתה. היא הופיעה בהצלחה בסרט מפורסם: מילרד פירס, זכתה בפרס האוסקר.

אסון סקי כמעט שקצר את דרכה הבמתית, אילץ אותה להיות נתונה שנה תמימה בצבת פלדה, אבל הנערה נמוכת הקומה, תכולת העין וחומת השער התי גברה על האסון, חזרה אל האולפן, בהצלחה כפולה.

ג'ון אבנס היתה מבלה את זמנה בין תיאטרוני ברודוויי, ניויורק ובריכות ה"שחיה של הוליווד, כי אביה היה כותב מחזות ידוע, אמה סופרת הוליוודית מפורסמת. אבל היא הגיעה אל המצלמה ללא פרוטקציה. "מגלה כשרונות" אחד של מטרון, "סורק" את ניויורק, בקש שחקנית לסרט רוז'אנה מאקוי, ללא הצ'לחה. עד שיריד המליון על ג'ון, מבט אחד שיכנע את איש הקולנוע, סרט אחד שכנע את הקהל וג'ון הפכה כוכב.

סרטים

"אי הגמגום"

השם עצמו דיו לעורר זכרונות בלב כל אדם. ילידי הארץ בלעו בלי ספק את ההוצאה העברית העתיקה פעמים אין מספר, עקבו בנושמה עצורה אחר הר"ש פתקאותיו של הילד ג'ים, כיצד פגש את ג'ון סילבר הארוך, הנבל הליזי, את בן גאון, את שאר הפיראטים ואנשי החוק. עתה בא וואלט דיסני, הביא אל הבד עיבוד קולנועי חדש (השני) של יצירתו הגדולה של סטיבנסון, והיא אינה מאכ' זבת את מיליוני חסידיו הספר.

דיסני הפיק את הסרט עם שחקנים חיים, השתמש בכספיו המוקפאים באנגליה, סובב בה את הסרט, בהשתתפות נער אמריקאי צעיר, בובי דריסקול, באוויל אנגלים כרוברט ניוטון (לשחקן באוויל סינדי, פיגלי קארי. חלק ניכר מן הסרט צולם במערב אנגליה, בנוף מרהיב. מרהיב גם הסרט.

נרקודה"

עוד קומדיה מוסיקאלית שעלילתה המר זהה משחיתה בה כל חלקה טובה, כל מספר מוסיקלי או מחולי. הפעם, הקר' נבות (פרט לקהל, כמובן) הם פרד אסטייר ובטי האטון. תחת להשתמש במלוא כשרונם של שני שחקנים אלה לכל ארכו של הסרט, שרבו לתוכו עלילה חסרת טעם על אודות נערה (האטון) הונחת את ידיה (אסטייר), נשאת לאחר. כאשר הבעל נהרג ומשאיר אותה אלמנה צעירה, מטופלת בילד, היא פוגשת שוב באסטייר, רוקדים, מנסים לחטוף מהם את הילד. הם שבים — שוב מנסים לחטוף את הילד. פראנק לטר, אחד ממחברי המוסיקה הקלה הטובים באמריקה כתב מנגינות עליונות, מפחית את נרקודה, נותנת לאס' טייר אפשרות להכתיב שיריו (שאנין צעירות ביותר) עודן מלאות עלומים, להאטון — שהיא בעלת הטמפרמנט ה"גועש ביותר בקולנוע.

"אבא משיא את בתו"

אף על פי שאב אמריקאי משיא את בתו בצורה אחרת מוז שמיא אותה אב ישראלי, יתקבל גם בעינים מקומיות אבא משיא את בתו באהדה. אבא כאן הוא אותו שחקן מצויין ספנסר טרייסי, השומע יום אחד את בתו (אליזבת טיילור) מודיעה ללאחר יד שהיא עומדת להנשא.

מיד תוקפת את טרייסי חרדה רבה לגורל בתו. הוא מציק לאשתו, גוער בה בגלל אדישותה, כביכול, לעתיד הבת, מדבר על לב הארוש הצעיר, נפגש לשיחה עם הורי הבחור, נכנע לבסוף; בשעת משתה הארוסין הוא כה עסוק במשטב בהכנות קוקטיילים עד שהוא מחמיץ את ההזדמנות להודיע בריבים על המאורע החשוב.

ג'ון אבנס
השכנוע: מבט אחד

עתה מגיע "עורך חתונות" מקצועי (ליאו ג'. קירול) ההופך את הבית על פיו, משנה את סדריו מן הקצה אל הקצה. בחזרה על הטקס כלום אינו הולך כשורה. ביום החתונה: שוב מהומה ומבוכה האורחים הצמאים מתנפלים על המשת' קאות, טרייסי אינו מצליח, בכל הבלבול, למצוא את בתו, להפחד ממנה בטרם היא יוצאת לירח הדבש. בודד ועיף, הוא נשאר יושב, בין שברי הכלים, ערימות הבק' בוקים ושאר שיירי החגיגה — לשלם את החשבונות.

ספנסר טרייסי הצטיין במספר רב של קומדיות, אך הפעם הוא מתעלה על עצמו. הוא גבור הסרט והוא מגלם דמות שלמה, חביבה, קומית ביותר.

בקצרה

עלי הזהב — דראמה שאינה מת' קבלת על הדעת אודות הפסד ורוח שבטק ואהבה, בראשית המאה הנוכחית, בדרום ארצות-הברית. גארי קופר, לורן באקל ופטרשישה ניל.

בשד אהבה אחת — החווה של דיאנה דורבין בוטל לאחר הסרט הזה. הסיבה ברורה: מעשה בנושאי ארצות הברית המתערב בעניינה הפרטיים של אחת הטלפוניסטיות שלו משום שקבלה התקפת גיהוק, לצופים: התקפת פיהוק. **הייתי אבא מומין זכר** — כדורגל, טפול בתנוקות, פסיכולוגיה, אלו הן הבעיות המעסיקות מספר חיילים משוחר' ררים (אמריקאיים). ספנסו ללא הרף על הרבה הבל.

המחבר אהב מ'צים

במשרדו של אדוארד מסטרס, עורך דין מניו יורק, הגיעו בימים אלה ליישוב סכסוך מוסיקלי, שארך למעלה משלש שנים. הרמן יבלקוב, שחקן יהודי מה' תיאטרון האידי בניו יורק, הסכים לפשרה: קיבל 25 אלף דולר פיצויים. כך נסתיימה פרשת ה"היט", "ניצויר בוי", אותו שיר שהוקלט ושודר בכל רחבי העולם ואשר במשך שלש שנים לא ירד משפת' תיהם של מיליוני אמריקאים ואפילו הגיע לתחנת הרדיו ברמלה.

לפני כשלוש שנים הופיע השיר "ניצויר בוי", המכוש היטב לאהוד המוסיקה ה"קלה בארץ, ובין לילה הפך סנסציה. בכל מקום אשר שם אפשר להשמיע מוסיקה תמורת מטבע לחון. תיבה מוסיקלית" התקן השיר, כי הוריישה היתה גדולה. תחנות רדיו, תזמורות, תקליטים — "ניצויר בוי" נהיה, כשירים רבים אחרים, בתקופתיים, לחם חוקם של המונים. מחבר השיר, אידן אבהו, אחד שעליו לא ידעו מאומה, לא חיפש פרסומת, לא הופיע ברדיו או טלוויזיה, נשאר במחלת. הדבר עורר את יצר סקרנותם של העתונ' גאים, שיצאו לחפש את מחבר ה"היט", כדי לספר לקהל הקוראים מיהו זה, שכבש את לבות מיליונים בשירו הסנטימנטלי. **ירח דבש בחיק המבע**, הציוד אחר אבהו היה בלתי רגיל, אך התוצאות היו כדאיות, למעלה מן המשוער. מחבר השיר עצמו הוא "ניצויר בוי" (בחור הטבע), טבעוני מזוהר, מגדל זקן ושער ארוכים, חי תחת כפת השמים, אוכל ירקות ופירות ומאמין בדת, שיש לה כמה עשרות חסי דים בלבד, ועל הכל הנהו "יוגי", העושה תרגילי גוף מזורים. לפני כשלוש שנים נשא לאשה בחורה יהודיה מדרוסי ויצא אתה לירח הדבש — לא לבתי מלון או לריבירה, אלא להרים ועמקים, אל חיק הטבע בקליפורניה. הווג ישן תחת כפת השמים, שם חיבר האדם המזוהר את שירו, שלחו להוצאת תוים מבלי לשים לב, מבלי לצפות לגדולות.

ירח הדבש של האדם בעל הזקן והשער הארוך ארך לא חודש אחד אלא ארבעה חודשים מלאים. משחזר למרכז הצינולי' זציה נוכח, כי כל העולם שר את שירו, השיר כבר הוקלט, כבר נמצא ב"תבות ה" מוסיקה" ועל חשבוננו בלוס אנג'לס חיכו לו 53,000 דולר.

הקומפוזיטור הטבעוני לא בו לכסף, להיפך, הוא אין מיד לבנוק, ביקש לקבלו, אולם כאן הופתע, כאשר נאמר לו, כי יש עקול על הכסף, מאחר שאדם אחד טוען, כי השיר נגנב ממנגינתו. האיש הזה היה השחקן היהודי יבלקוב. אבהו ביקש דמי קדימה — כמאה דולר, כי נשאר

אן בלייט

ההתחלה: בגיל חמש

ללא פרוטה בכיס. הוא חי באורח טבעי, אך את המיצים והפירות עליו לקנות בחנויות. לא הועיל. הכסף היה מוקפא עד לבירור הדבר. בינתיים הלך הסכום וגדל, עברו חודשים רבים, אשתו של הטבעוני צריכה היתה להשיג כמה מאות דולר על מנת להיכנס לבית ילדותו.

טענתו של הרמן יבלקוב היתה, כי לפני 12 שנה בוצע בתיאטרון היהודי בסקונד אוניו במחזה "פפירוסין" (סיגר) יות) שיר מפרי עטו בשם "שוייג מיין הארץ" (הרגע, לבי!) אבהו טען, כי לא היו הדברים מעולם, הוא לא סחב, לא ראה מימיו את המחזה, לא שמע מימיו את השיר. "ניצויר בוי" חובר על ידו בשעה ששכב עם אשתו על הרשא בצל

עצי תמר, אי שם בקליפורניה. היה ליל ירח, הוא זוכר את זה היטב, השניים שתקו, הביטו אל הירח העולה במרומים. ואז עלה במוחו הרעיון, חיבר את השיר. הריפורטרים יצאו לראיין את המחבר הטבעוני, סעדו את לבם ליד שולחנו (ירקות ומיצים), הענין הסעיר את החוגים המוסיקליים ואחר כך נשכה. הדבר נכנס למסלול משפטי, לדיונים למשא ומתן. לבסוף, בעזרת שני עורכי דין, הסכימו להתפייס. יבלקוב קיבל 25 אלף דולר, הסתפק בזה. הוא אמר, כי זה מספיק לו לפי שעה, הסיפוק שמנגינתו היה בה כדי לכבוש עולם, עודד אותו מאד, חשוב לו יותר מהכסף, אבהו אמר, כי אין הוא מתכוון לפי שעה לחבר שוב שירים, הכסף יספיק לו כדי לחיות בנוחיות תוך טיולים עם בני משפחתו על פני הארץ.

המונצח פרסם מכתב

מנואל רוזנטל, המנצח היהודי הצרפתי, שביקר בארץ לפני שלש שנים וניצח על התזמורת הישראלית, עורר בימים אלה סנסציה בעיר סיטל, אשר בארצות הברית, שם מכון רוזנטל מיה שנתיים כמנצח קבוע של התזמורת הסימפונית.

מאות הרעיון הגדול (30,000 דולר) עמדה תזמורת סיטל בפני הברירה: להיות או לחדול. לאחז שהישיבות הרבות של "החוגים למען התזמורת" (מחלה) שיאנה הפטנט של ישראל (בלבד) לא נשאו פרי, הלך רוזנטל בדרך אוריגינלית ב"ייתה, הוכיח, כי הצרפתים היו תמיד המהפכנים הראשונים, עשה רושם אף על האמריקאים. הוא פנה במכתב גלוי לתושי' בי העיר מעל דפי העיתונים: "גברת ואדון סיטל, אני צרפתי וגלוי לב ואתם מוצאים חן בעיני, ועירכם מוצאת חן בעיני והתזמורת שלכם היא טובה וחבל שתלך לאיבוד ואני מאמין, כי לא תתנו לה להתחלל".

באותו יום הקים קופת רחוב, מין סדור, שהמגבית היהודית המאוחדת יכו' לה ללמוד ממנו. באחת החנויות שבמרכז העיר התקינו רמקולים, בפנים ישבו מו' סיקאים, מנגני ג'ז באו כאות סולידריות כדי לעזור לסימפוניקים וניגנו. ליד חלון קטן ישב פקיד וקבל תרומות מהקהל שעבר ברחוב. אמנם לא הושגה המטרה הסופית אך התוצאות היו בעלות משקל: 16,500 דולר תרומות. תזמורת סיטל ניצלה.

במחלתר, הלום זלידה. מנואל רוזנטל הוא אחד הטיפוסים המוסיקליים הסימפטיים ביותר שביקרו אי פעם בארץ. למחרת באו לתל אביב ראה שאנשים ממטילים בכנסים חאקי קצרים, אמר: "רעיון גאוני, ארץ נפלאה" ומאז לא ראוהו אלא לבוש כך (פרט לקונצרטים), ללא גרביים, בסנדלים, בגופיה. רוזנטל הוא קומפוזיטור, שחי במחלתר בשנות הכיבוש הגרמני, מוסיקאי בעל יכולת, מי שהיה אחד מתלמידיו המועטים של מוריס ראוול. בהיותו במחלתר חי בר "סימפונית האוכל" בעין חוון על מזון ואכילה המסתיימת בזלילה עצומה. רוזנטל ביקש לבצע את היצירה בהיותו בישראל, אך בימים ההם (1948) עוד לא העריכו כראוי את האקטואליות שבדבר.

גם התזמורת הישראלית זקוקה לכסף רב, כדי להקים אולם קונצרטים (במקום האולמות הקיימים, המקשים על הקהל והמונעים קהל רב מבקר בקונצרטים) אך אין אפשרות, כנראה, לאסוף את המו' סיקאים (מהבורסה של "גינתי") לחנות מיקולנסקי ולפתוח במגבית.

אליזבת טיילור
לאחר יד: נישואים